

Jens Baggesens
Biographie.

Udarbejdet fornemmeligen efter hans egne Haandskrifter og
efterladte litteraire Arbejder

ved

August Baggesen.

— *7 dele*
Første Bind.

Kjøbenhavn.

Forlagt af Universitetsboghandler E. A. Reibel.
Trykt i Bianco Lunos Bogtrykkeri.

1843.

Vi kom strax op til den sengeliggende Grev Cajus Reventlow, der strax talte med mig om hans og min Sygdom, om Melancholie, Rousseaus Levemaade, Følgerne af Nattevaagen, og Kamp mod Naturen. Jeg gik bedrøvet fra ham (thi jeg leed med ham) til Bordet, og nogle Bindstøb, Mørket, og den deraf følgende Angest for min Ludvig og Sybille gjorde mig til Steen. Jeg havde neppe Sands nok til at bemærke, at Smørret, Kirsebærrene og Vandet vare fortræffelige. Jeg blev anvist et lidet Værelse, som var fuldkommen efter min Smag, naar jeg undtager, at i Sengen vare Dyner, som jeg snart skal feie væk.

Jeg skrev Kl. 12 et forvirret Brev til Grevinde Reventlow, mat og bekymret. Af Mangel paa Signet maatte jeg forsegle det med en Ducat, som jeg ved Hjælp af en gloende Pennetiv med megen Umage forgjæves vilde give Præg af et Vaaben, da Lineamenterne af Kongens Ansigt trodsigen skat igjennem. Det stormede udenfor mine Binduer, og først henimod Morgenstunden sov jeg omsider uroligt ind.

Emkendorf.

Den 8de August.

Jeg talte med Louise Stolberg om Latin, og spurgte hende, hvilken af Horats's Oder hun meest elskede; hun sagde: „Otium Divos rogat” og „Quid dedicatum.” Hun holdt en Apologie for mig for Cicero, som hun elsker fortrinnsviis. Udriig har jeg hørt Nogen tale nettere og fornuftigere over en Materie som denne, og vilde ønske, jeg kunde affrive den hele Samtale. „Hvad Dyden var for Socrates, hvad Christendommen var for Paulus og Johannes, det var Fædrenelandet for Cicero,” sagde hun: „Fædrenelandet var det Object, han aldrig veeg fra.” — „Det var intet Under,” bemær-

tede hun, „at Hedninger overalt gjorde saa meget af Æren og et evigt Navn, da de have saa svage, vaklende Begreber om det tilkommende Liv.“

Bed om Eftermiddagen at gennemgaae med den unge Bernstorff vor Reise paa Danckwerth's Raart over Holsteen, var jeg paa Veien fra Trensbüttel til Wandsbeck bleven temmelig munter, da en Tjener kom ind og bragte mig et Brev. Jeg kjendte Prams Haand paa Udskriften, og zittrede allerede, da jeg aabnede det, læste 3 Linier og sank tilbage paa Stolen i Afmagt. Bernstorff fik mig slæbt hen paa min Seng, og gjorde derpaa Alarm; Grevinde Stolberg, Grev Frits og Henrik Reventlow kom ind. Bed Hjælp af koldt Vand var jeg kommen lidet til mig selv igjen; men jeg var saa mat, at de i nogle Minuter slet ingen Puls kunde opdage. Greven hentede Julies Krampekraaber og gav mig deraf en halv Theelopsfuld; de satte mig i heftig Bevægelse, min Afmagt tog af, men min Smerte vorede. Den syge Cajus kom selv ned til mig, beklagede og trøstede mig. Man viser den inderligste Deeltagelse for mig i alle sine Handlinger. Man raadte mig at gjøre en Tour i den frie Luft. Jeg gjorde saa, gik ud i den ubestribelig skønne Skov, og foretog mig, efter at have spillet en Times Tid paa Fløite, at læse disse kjære, virkelig altfor kjære Breve. Jeg blev inderlig vel tilmode, efterat have læst dem, og, uagtet pinefulde Krampedrag, lystig og glad. Jeg gik derfor atter op paa Slottet til de Andre, hvor Grevinde Stolberg tog mig til en Side, og sagde: „Baggesen! De maa love mig tre Ting, og jeg befaler Dem, som en Moder, at holde det: ingen Aften at være oppe efter Kl. 11, aldrig at sidde stille over en Time, og intet Sjæls-Arbejde foretage Dem. Gaae nu!“

Jeg satte mig imidlertid, for at skrive til Pram; men blev ogsaa syg paa ny, efterat have siddet en Time og piint

min Huskommelse for at erindre Navnet Philoctetes og det franske Ord quoi que *).

Den 10de August.

Jeg var temmelig tidlig oppe om Morgen, men af Mangel paa Søvn ubestrikelig mat. Imidlertid fik jeg dog under idelige Krampedrag et Brev færdigt til Frue Pram; men betalte denne hjære Bestjæstigelse med den fuldkomneste Apathie. Jeg veed ikke, hvad jeg foretog mig; men uden at bestille det Mindste, svandt hele Formiddagen umærket fra mig, liig tre tomme Minuter, skjøndt jeg ikke sov. Jeg var i al denne Tid uden Tvivl fra mine fem Sind. Man lod mig kalde, og jeg var saa yderlig svag, at jeg med megen Nøie zittrende vandt over Gaarden. „Min hjære Baggesen!“ sagde Grevinde Stolberg, „Blæk og Pen ere Dem fra dette Dieblif forbudne.“ Det var et Tordenflag i mine Dren. „Tag ligesaa gjerne mit Liv,“ raabte jeg. — Jeg fik Julie til at bede for mig, og erholdt Tilladelse, men med megen Indstrækning.

Vi toge Afsted. Jeg kysede den elstværdisge Julies skønne Haand med zittrende Fyrighed. Julie er een af de sjeldne Dødelige, som læse Menneftenes Hjerter ved den blotte Hjælp af Synet. Jeg har ikke sagt hende høit een eneste Compliment; men hun har uden Tvivl læst i mine Dine, hvad mine Læber dulgte. Hun sagde mig „Levvel“ med ubestrikelig Venlighed, og jeg følte mig fuldkommen frist i dette Dieblif. — Det var een af disse sjeldne Tidsprifter, hvori Sjæle berøre hinanden, og fuldkommen forstaae og kjende hinanden — een af disse sjeldne Tidsprifter, som ikke

*) Dette Brev, som er fortsat og sluttet den 9de August, er iblandt dem Udg. besidder in originale, og meddeles i Tillæg IX.

betales for dyrt med Uger af Lidelser — een af disse Tids-
draaber, som ere Stænk af Evighedens Belyst-Ocean.

Intet kan stærkere bevise den menneskelige Sjæls ubøde-
lige Herlighed, end dens Følelsers umaalelige, utallige Gra-
der. Det er ubegribeligt, hvor megen Belyst den kan mod-
tage; — endog her i Støvet kan den gjøre sig et Begreb
om uforstørrelig Glæde, ved at sammenlægge slige Dieblitte;
thi Dieblitte er det; — den, som troer, at himmelsk Fryd
kan nydes i Støvet længere, har aldrig kjendt den. — Jeg
var i det Dieblit saa lykkelig, som jeg da fandt mulig —
og dog var jeg i det Dieblit, da Sybille paa Skibet ven-
ligen sagde mig Farvel, tusinde Gange lykkeligere.

Der er intet Maal, der er ingen Grændse for sjælelig
Fryd! Ingen, der kan sige: Jeg er fuldkommen lykkelig, er
fjættet paa, ikke at føle det tusinddobbelte — og saa videre
uden Ende; thi det er den salige Egenstabs i den menneskelige
Sjæl, at dens Evner vore ved at bruges.

Den milde, i Alting virkende Slaver sendte mig et
electriferende Tryk af Julies Haand, for at styrke mig; thi
min Sjæl trængte til slikt et Dieblit. Den overvættes Glæde
over de to modtagne Breve behøvede en Modvægt, for ikke at
have dræbende Følger; — men en Modvægt af Rummer
vilde i disse Omstændigheder ogsaa have havt saadanne.
En anden Glæde, som kunde holde Ligevægt med denne, uden
at tilintetgjøre den, var den eneste Redning. Begge forenede
sig nu, for at dæmpe den Uro, jeg endnu bestandig svævede i
for de Bortseilede. Jeg udholdt derfor denne Reise, som
ellers maastee vilde have givet mig det sidste Knæk.

Vi forlode Emdendorff Kl. 12.